

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 754/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti IMAO electric, s. r. o., Mládežnícka 108, Považská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Karáskom, M. R. Štefánika 136, Považská Bystrica, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 55/2014 z 27. januára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti IMAO electric, s. r. o., odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2016 doručená sťažnosť spoločnosti IMAO electric, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 55/2014 z 27. januára 2016 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), ktorým potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Trenčín (ďalej aj „správca dane“) o vyrubení rozdielu dane z príjmov sťažovateľke za zdaňovacie obdobie roku 2009 v sume 125 134,36 €. Rozhodnutia správcu dane a žalovaného boli založené na neuznaní uplatnených nákladov vo výške 658 601,86 € za dodávku káblov od dodávateľov [REDACTED] a [REDACTED], za daňové výdavky, pretože sťažovateľkou predložené faktúry nie sú odrazom reálneho uskutočnenia týchto obchodov dodávateľmi uvedenými na faktúrach.

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 S 32/2013 z 2. apríla 2014 žalobu sťažovateľky zamietol. Na odvolanie sťažovateľky o veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý rozsudkom napadnutým touto sťažnosťou rozsudok krajského súdu potvrdil.

4. Sťažovateľka na odôvodnenie sťažnosti predkladá rozsiahlu polemiku so skutkovými a právnymi závermi daňových orgánov, ako aj všeobecných súdov, pričom v podstatnom uvádza:

„Vznik celej obchodnej kauzy bol podmienený objednávkou spoločnosti [REDACTED] kedy na základe presnej špecifikácie tovaru od odberateľa sťažovateľ objednal dodanie tovaru od spoločnosti [REDACTED] pričom dodanie tovaru sa malo realizovať a aj bolo realizované priamo odberateľovi na miesto určenia v Bratislave. Realizácia celej obchodnej kauzy bola zo strany sťažovateľa preukázaná jednak účtovnými dokladmi a jednak výpoveďami svedkov...“

Správca dane, odvolací orgán, krajský súd a najvyšší súd zhodne uviedli, že dôvodom neuznania výdavkov bolo to, že ich vynaloženie na daňové účely nebolo dostatočne preukázané, nakoľko napriek rozsiahlemu dokazovaniu sa nepodarilo získať dôkazy o reálnom dodaní tovaru.

Pri verifikácii skutočností a dokladov predložených sťažovateľom správca dane konštatoval nepreukázanie sťažovateľom tvrdených skutočností a svoje tvrdenie, s ktorým sa stotožnil aj najvyšší súd o nereálnosti dodania oprel de facto len o nasledovné zistenia:

Informácie konateľov dodávateľských firiem a odberateľa neboli úplné pre komplexné posúdenie obchodov.

Dodávateľské firmy v období po zrealizovaní obchodu boli nemajetné a nekontaktné.

Dodávateľské firmy podali daňové priznania, v ktorých predaj a obstaranie tovaru neboli uvedené.

Podľa názoru sťažovateľa neúplnosť, všeobecnosť, či nejednoznačnosť vo svedeckých výpovediach nemôže byť pripisovaná na ťarchu sťažovateľa, nakoľko dokazovanie vykonáva správca dane. Ten mal pre potreby verifikovania tvrdených skutočností možnosť svedkov vypočuť ... prípadne vykonať kroky k odstráneniu pochybností. Tieto kroky vykonané neboli a správca dane zrejme považoval výpovede za dostatočné. Pochybnosti o pravdivosti výpovedí konateľov dodávateľských firiem nemôžu byť hodnotené ako opodstatnené len na tom základe, že konateľ nemá presnú vedomosť o obsahu a rozsahu činnosti spoločnosti, ktorej bol štatutárnym orgánom, keď už nemá dosah na jej účtovnú evidenciu...

Rovnako skutočnosť nemajetnosti a nekontaktnosti dodávateľských firiem zistená zo stavu, ktorý nastal po zrealizovaní obchodu neobstojí pri odôvodnení tvrdenia o nereálnosti dodania tovaru. Nie je zrejmé, akou úvahou sa najvyšší súd riadil, keď konštatoval akceptovanie záverov správcu dane, že predmetní dodávatelia neboli v minulosti riadne fungujúcimi spoločnosťami. Nie je zrejmé, na akom základe spochybnil tvrdenia sťažovateľa o jednaní so zástupcom dodávateľa, tvrdenie dodávateľa o realizovaní dodávok, existenciu registrácií dodávateľov na daňovom úrade, podávanie daňových priznaní, vystavovanie faktúr, či ďalšie okolnosti, ktoré preukazujú reálnosť vykonávania obchodných činností spoločnosťami [REDACTED]

Sťažovateľ je toho názoru, že dôvodom nesprávneho záveru .. je skutočnosť, že daný obchodný prípad hodnotili len z pohľadu dodania tovaru medzi sťažovateľom a spoločnosťami [REDACTED] t.j. bez posudzovania celej obchodnej kauzy dodania tovaru pre [REDACTED], pričom bez náležitého odôvodnenia, teda svojvoľne konštatovali, že obchodné vzťahy medzi sťažovateľom a spoločnosťou [REDACTED] netvorí základ uplatneného nároku sťažovateľa...

V rozhodnutiach súdov, ako aj správcu dane jednoznačne absentuje logický záver o pôvode tak veľkého množstva tovaru dodaného sťažovateľom spoločnosti [REDACTED]

5. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky smerujúca k poukázaniu na kolíziu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu s jej označenými právami bola obmedzená v podstate len na tvrdenú absenciu riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia jeho rozsudku. V tomto smere sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd rozhodnutie neodôvodnil tak, aby tým odstránil rozpory vyplývajúce zo zistených skutočností či nedostatky vykonaných zisťovaní daňových orgánov. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky stotožnil s nesprávnymi a ústavne neprijateľnými závermi krajského súdu, prípadne k niektorým námietkam sa nevyjadril vôbec, aj keď tieto podľa jej názoru nemožno považovať za samoučelné. Najvyšší súd podľa sťažovateľky neobjasnil, prečo nebolo dôvodné vykonávať dokazovanie v tom smere, aby bolo možné posudzovať obchodný prípad dodania tovaru od dodávateľov tovaru sťažovateľky priamo k jej odberateľovi ako celok, teda jednu obchodnú kauzu a postup správcu dane hodnotiť v kontexte celkového pohľadu na obchodný prípad aj s jeho príjmovou a výdavkovou časťou a ich dôsledkom na daňovú povinnosť sťažovateľky.

6. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, tento zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Požadovala priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa takto ústavný súd oboznámil s relevantnou časťou odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, kde tento v podstatnom uviedol:

„Krajský súd sa stotožnil s vyhodnotením skutočností zistených správcou dane a ustálených žalovaným o tom, že spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (dodávatelia žalobcu) nie sú (a ani v minulosti neboli) reálne fungujúcimi spoločnosťami a nemohli teda reálne uskutočniť dodávku materiálu (káblov) pre žalobcu tak, ako je to uvedené na sporných faktúrach, o čom musel mať vedomosť i sám žalobca. Potvrdenie reálneho dodania bývalými konateľmi spoločností [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyhodnotil ako nevieryhodné, nakoľko títo si nevedeli bez ohľadu na značnú výšku súm, spomenúť na konkrétne okolnosti. Sám štatutárny zástupca žalobcu uviedol, že jednal s inými osobami než týmito štatutárnymi zástupcami, čo sa nepodarilo potvrdiť. Daňové orgány nepovažovali za dôvodné viesť ďalšie navrhované dokazovanie u odberateľa žalobcu [REDAKOVANÉ] nakoľko nespochybnené dodanie fakturovaného tovaru odberateľovi žalobcu nepotvrďuje, že tento tovar bol v skutočnosti dodaný žalobcovi dodávateľmi uvedenými na sporných faktúrach. Zdôraznil že popri predložení formálne perfektných účtovných dokladov osvedčujúcich úhradu tovaru tvrdenému dodávateľovi má zásadný význam reálne preukázanie dodávky tovaru tvrdenými dodávateľmi, pričom v prípade spochybnenia osoby skutočného dodávateľa a prípadných nepriaznivých dôsledkov, má zásadný význam povinnosť žalobcu ako podnikateľa zachovávať pri obchodných jednaniach a v obchodnom styku bežnú mieru obozretnosti pri preverovaní toho, či osoba deklarovaná ako dodávateľ môže byť vzhľadom na okolnosti výkonu jej podnikateľskej činnosti reálnym dodávateľom tovaru. Vzhľadom na nepreukázanie reálneho plnenia korešpondujúceho so splnením formálnej podmienky (účtovného preukázania daňových výdavkov) potvrdil záver o nesplnení zákonných podmienok v zmysle ust. § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z.....

Odvolačný súd po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu žalovaného, ktorého súčasťou je aj spis správcu dane, ako i s výsledkami dokazovania

vykonaného daňovými orgánmi sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 1 a 2 OSP).

Dôvodom vydania dodatočného platobného výmeru bolo neuznanie uplatnených daňových výdavkov vo vyššie uvedenom rozsahu, nakoľko ani po vykonaní rozsiahleho dokazovania ohľadne priebehu obchodných vzťahov medzi žalobcom a jeho tvrdenými dodávateľmi sa nepodarilo získať dôkazy o reálnom dodaní tovaru. V priebehu celého dokazovania žalobca podával vyjadrenia, ktoré boli vyhodnotené len ako tvrdenia o tejto skutočnosti. Žalobca bol opakovane vyzvaný na predloženie dôkazov, predložené faktúry však neboli vyhodnotené ako dostatočný dôkaz o dodávke tovaru v zmysle § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., nakoľko nimi sa len deklaruje prevod finančných prostriedkov, ktorý nemusí byť nevyhnutne podmienený vykonaním reálneho presunu tovaru od dodávateľa k odberateľovi.

V súvislostiach s uvádzanými žalobnými dôvodmi treba pripomenúť, že podmienky uvedené v § 21 ods. 1 a v § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. sú podmienkami hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na uznanie výdavku, majúce vplyv na správne stanovenie základu dane. Nie je dostačujúce deklarovanie uskutočnenia obchodných prípadov len faktúrami a dokladmi o ich úhrade a bez preukázania skutočného dodania tovaru tvrdeným dodávateľom. Bez splnenia týchto hmotnoprávnych podmienok nie je možné konštatovať preukázanie rozhodujúcich skutočností, majúcich vplyv na správnosť základu dane zo strany daňového subjektu.

S dôvodmi rozhodnutia, v ktorých žalovaný výstižne a presvedčivo reaguje na všetky námietky žalobcu a hodnotí dôkazy vo vzájomných súvislostiach sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach na ne odkazuje. Pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného neboli porušené práva žalobcu. Vykonaným dokazovaním bol dostatočne zistený skutkový stav a ďalšie dokazovanie nie je potrebné. Nárok na uznanie uhradených súm ako daňových výdavkov nevznikol.

Daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že vyššie uvedené sumy uhradené na základe predložených a účtovne spracovaných faktúr osvedčujú, že nimi preukázané výdavky spĺňajú podmienky pre uznanie za odpočítateľné výdavky v zmysle

§ 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov v spojení s ust. § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Odvolačiu námiétku vytýkajúcu nedoplnenie dokazovania o výsluch konateľa fungujúcej spoločnosti [REDACTED] (odberateľ žalobcu), ktorý mal podľa vyjadrenia obchodného riaditeľa spoločnosti dojednávať jeden obchod so žalobcom súd nepovažuje za dôvodnú. Správca dane riadne predvolal konateľa spoločnosti aj obchodného riaditeľa, pričom tento nevedel k predmetnej dodávke uviesť žiadne bližšie okolnosti, nie je preto dôvodné od daňových orgánov vyžadovať tretí krát predvolávanie aj druhého zástupcu spoločnosti, ktorý na predchádzajúce predvolania nereagoval. Obchodné vzťahy medzi žalobcom a spoločnosťou [REDACTED] netvorí základ uplatneného nároku žalobcu.

K nekonkretizovanej námiétke nerešpektovania modifikácie právom európskej únie na správnosť posúdenia otázky dôkazného bremena žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že je nekonkrétna a nedôvodná. Oprávnenosti vytýkania nedostatku odbornej starostlivosti pri výbere obchodných partnerov nie je otázkou rozhodujúcou pre záver o neunesení dôkazného bremena, skúma sa až pri pochybnostiach o obsahu žalobcom osvedčovaných skutočností. Treba však prisvedčiť záveru žalovaného o porušení povinnosti žalobcu pri výkone svojej podnikateľskej činnosti. Preverenie, či dodávateľská firma je firmou reálne fungujúcou a vykonávajúcou podnikateľskú činnosť, zvlášť vzhľadom na pomerne vysoký objem obchodov a v situácii, keď žalobca je v podstate iba medzičlánkom, ktorý sprostredkováva dodanie tovaru tretej osobe [REDACTED] v žiadnom prípade nepresahuje rámec rozumného a dôvodného očakávania vo vzťahu k výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu. Popri zohľadnení primárnosti dôkazného bremena žalobcu bol správca dane pri dokazovaní ochotný zohľadniť aj prípadné preukázanie sporných skutočností aj cestou výsluchu tvrdeného dodávateľa. Ak jeho zástupca nevedel okolnosti obchodu konkrétne preukázať a potvrdiť, je logické, že to bolo vyhodnotené v neprospech žalobcu.

Nie je dôvodné ani spochybňovanie správnosti záveru, že tvrdení dodávateľa neboli v minulosti reálne fungujúcimi spoločnosťami a nemohli reálne vykonať dodanie tovaru žalobcovi. Tento správny záver sa opiera o výsledky vykonaného dokazovania, vrátane výsluchu svedkov a vyhodnotenia obsahov daňových priznaní dodávateľských spoločností

za príslušný rok. Nie je dôvodné v tejto súvislosti žiadať od daňových orgánov aby vyhodnocovali, či bez ohľadu na obsah daňových priznaní reálne mohol tvrdený dodávateľ obchod zrealizovať.

Treba zdôrazniť zásadný význam dôkazného bremena žalobcu. Je evidentné, že žalobca v prejednávanej veci bez ohľadu na kompletnú účtovnú dokumentáciu nepreukázal jednoznačne existenciu materiálneho plnenia od tvrdených dodávateľov Správca dane viedol a dopĺňal dokazovanie v súlade s ust. § 29 zákona č. 511/1992 Zb. avšak ani po doplnení dokazovania nad rámec skutočností osvedčených žalobcom nebola jednoznačne preukázaná dôvodnosť uznania uhradených faktúr za daňové výdavky v zmysle zákona o dani z príjmov. Ani Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací nepovažuje za dôvodné požiadavky na doplnenie dokazovania, tak ako to požaduje žalobca v odvolaní. Námietky uvedené žalobcom v odvolaní proti rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neopodstatnené.“

10. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom

ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

13. Najvyšší súd v daňovej veci sťažovateľky napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým bola jej žaloba zamietnutá, pričom sa stotožnil so závermi správcu dane, ako aj žalovaného. Z pohľadu záruk, ktoré vyplývajú zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno vyhodnotiť ako ústavne nekonformný. Najvyšší súd totiž v konaní poskytol sťažovateľke priestor na uplatnenie jej procesných práv, meritórne posúdil ňou namietanú nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí daňových orgánov, vysporiadal sa s jej žalobnými a odvolacími námietkami a napokon rozhodol rozsudkom s odôvodnením, ktoré nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne.

14. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tejto totiž chýbala akákoľvek ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovala. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje rozsudok najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľný a primerane argumentačne zdôvodnený. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V rozsudku najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Aj keď ústavnému súdu v princípe neprislúcha dopĺňať či vylepšovať dôvody rozhodnutia všeobecného súdu, v reakcii na sťažnostné dôvody len stručne uvádza, že predpoklady uznania výdavkov za daňové výdavky sú explicitne uvedené v relevantných ustanoveniach zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov.

Správne pritom krajský súd, ako aj najvyšší súd poukázali na skutočnosť, že bez preukázania reálnosti (skutočnej existencie) konkrétneho nákupu tovaru (v danej veci káble) je samotná existencia účtovných dokladov daňovo-právne nepostačujúca. Sťažovateľka totiž znášala dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že tovar, ktorý neskôr predala svojmu odberateľovi, predtým nakúpila od deklarovaných dodávateľov ([REDACTED], [REDACTED]) práve v druhu, množstve a akosti deklarovanej na faktúrach od týchto dodávateľov. Ústavný súd pritom po oboznámení sa s dôvodmi rozsudku najvyššieho súdu rovnako konštatuje, že sťažovateľka toto dôkazné bremeno neuniesla, o čom svedčí celý rad skutočností, ktoré vyšli najavo počas daňovej kontroly a vyrubovacieho konania a ktoré v konečnom dôsledku boli popísané v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (absencia týchto obchodov v daňových priznaniach dodávateľských spoločností, nekontaktnosť ich štatutárnych orgánov, neschopnosť popísať konkrétne okolnosti dodania tovaru a ďalšie). Preukázanie pôvodu tovaru, ktorý neskôr sťažovateľka predala svojmu odberateľovi, pritom nepredstavuje dôkazné bremeno daňových orgánov (ako sa sťažovateľka mylne domnieva), ale len a výlučne sťažovateľky ako daňového subjektu.

16. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Absentuje tu totiž priama príčinná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky. Preto neostávalo ústavnému súdu iné, ako odmietnuť sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2016